

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

En l'hora culminant de Catalunya, no sabem evitar els impulsos del nostre invertebrat esperit de dissociació.

ANY I

GIRONA, 22 D'OCTUBRE DE 1932

NUM. 38

El P. C. R. i aquesta hora

De modèlica calificaré l'assemblea extraordinària celebrada diumenge passat al Palau de la Metallúrgia de Barcelona del Partit Catalanista Republicà.

Sensació de quantitat i de qualitat; sensació d'homogeneïtat; sensació de que presidien les deliberacions dels reunits un pensament, una voluntat i una sensibilitat. Demés hi havia una vibració que era com una alenada de reconfort i d'esperança.

El P. C. R. es avui una cosa definida, clara i precisa. Nascut per un afany de convivència patriòtica, admette en son sí homes de tendències diverses; les circumstàncies però l'anaven perfilant cada dia, i com que era un partit que sofria els resultats d'una desfeta recent, l'interès o la conveniència d'alguns dels seus militants inconformistes, no eren factor aglutinant, i per tant, els desprendiments eren com una acció depuradora vers la homogeneïtat.

Per això és digne de remarcar després de l'assemblea de diumenge, que el fet de sobreviure a l'infortuni; que el fet d'aclarar posicions; que el fet de crear una uniformitat en el temperament dels seus homes, són fets que determinen que el P. C. R., sigui el primer partit català que hagi depurat — en el sentit d'unitat — els seus contingents. Al seu costat la "Lliga" manté encara una barreja d'homes dispersos en temperament i tendència, i no diem que com la "Lliga" i més que aquesta, l'"Esquerra" és un conglomerat gairebé informe.

Constatant aquest fet, demostratiu de la vitalitat intrínseca del P. C. R., com justificar la succió d'un partit que ja ha acabat el procés depurador de la seva personalitat, per un altre partit que encara té per fer aquella operació necessària?

El P. C. R. ha realitzat aquell procés sense detriment de la seva personalitat, sense merma dels seus contingents i amb un prestigi en creixença.

Sense detriment de la seva personalitat, perquè en adoptar una tendència d'esquerra no ha tingut que violentar el seu ideari, acotat per una actitud imposada per les circumstàncies en alguns punts com en els problemes de llibertat de consciència. I si el P. C. R. s'ha produït d'acord amb els postulats genuïns del liberalisme davant de les qüestions constitucionals, no ha vulnerat cap dels seus principis bàsics. Parlem de postulats genuïns, perquè de liberal tothom en vol ésser, encara que molts es fabriquin "ad usum Delphini" un pseudo liberalisme, sense tenir en compte que les coses són per la seva naturalesa i no com volguem que siguin per caprici. I ésser liberal, arreu del món i més encara dintre l'arcàica situació política del nostre país, és ésser esquerrà en el sentit corrent que es dona a aquest denominatiu.

Sense merma dels seus contingents ha pogut definir-se el P. C. R. Fixem-vos bé que un partit no és unes individualitats per eminents que siguin; un partit és una estructura orgànica, i si el nostre partit ha perdut uns militants, els ha recompensats no sols individualment, sinó col·lectivament que és el que importa. Per manera que que en el que va d'any les entitats i organitzacions del P. C. R. han crescut en més d'una cinquantena, com es demostrà diumenge passat de manera inconcusa. Quin altre partit no hegemoni, ha superat aquest ritme de creixença?

Sense minva del prestigi que se li atorga — a excepció de les animetes mesquines i repatànies — ha pogut el P. C. R. sobreviure, créixer i actuar altra vegada de primer atot en la política catalana. No serien escaients estarrufaments a deshora, ni autobombos risibles. Això queda per la "Lliga" a manca d'altre entreteniment i a manca d'avia. Tampoc seria raonable cap posat d'orgull, quan el P. C. R. coneix els efectes d'un pecat d'aquesta mena; és, però comprensible en aquest moment, que el P. C. R., després de l'al·locució de Lleida, es senti satisfet i optimista.

D'aquesta manera, la realitat es riu de la cançó — que per inoquè ja ni és enfadosa — de la "mort d'Acció Catalana" i de la "desmembració del P. C. R." i de la calificació d'un partit que no és sinó "uns restes"... Allà ells amb les seves tretze; que vis-a-vis amb un futur, qui sap si immediat, el P. C. R. pel seu ideari i el seu to, té obert un pervindre que difícilment podrà truncar uns esdeveniments adversos, i seria un fenomen ben curiós de constatar que el baluard més sòlid del catalanisme fos aviat el que ha estat objecte de més malvolença i menyspreu, aquell al qui s'ha cantat més sovint el gori-gori.

Així pensant i amb aquesta disposició d'esperit, el P. C. R. intervé en la propera lluita electoral, disposat a tots els ardiments per Catalunya i per la Llibertat. Ningú no té el secret del demà ni menys en té la possessió, i si contra el sentir de l'opinió general el P. C. R. conegué l'hora del 12 d'abril a Barcelona, ningú pot assegurar que el fet no pugui repetir-se a l'inrevés. La vida és lògica i té enigmes inescrutables.

Ara el P. C. R. ha donat una nota justa i clara. La coalició de partits catalanistes republicans d'esquerra liberal, és el que reclama aquest moment. Per això ens sembla contradictòria i sofisticada la declaració de Lleida quan després de calificar aquesta hora com "la més històrica de Catalunya", blasma les coalicions electorals com nocives i ineficaces, sinó és "en hores greus". I quina hora més greu per Catalunya que la seva hora més històrica?

I si encara la tendència en la política espanyola i la francesa — i Catalunya està influïda per una i altra — és no la de grans partits, sinó de la federació o entesa de partits afins; perquè en aquest moment pre-constituït ja hem de tenir la pretensió d'estructurar aquelles vastes organitzacions que no ha pogut determinar la normalitat política d'altres països? Quan l'actuació de govern i la cordial col·laboració que ofereix el P. C. R. inspire altres orientacions, serà aleshores l'hora de les grans estructures, sense detriment de ningú i amb el prestigi de la dignitat de tots.

Amb aquest esperit Catalunya no pot sortir defraudada d'una entesa electoral com la que es propugna.

J. DE CAMPS I ARBOIX

Benaventurat qui viu d'amor a la seva parla: ell estarà, en certa manera, immunitzat contra l'angoixa: tota altra amor coneix una hora o altra la minva de servir una serventa: amar la parla pròpia és condició quasi alim-pica, accés, diríem, al tálam de la deessa.

JOSEP CARNER

EL MOMENT CULMINANT

El moment culminant de l'assemblea celebrada diumenge passat pel P. C. R. fou aquell en què el senyor Nicolau d'Oliver, després de la infortunada intervenció de Vicente Bernades i de no haver-hi cap més assembleista que s'avingués a defensar en segon torn la proposició que es discutia, va dir, aproximadament, aquestes paraules:

—Com sigui que la proposició Bernades no va signada per cap delegat i procedeix reglamentàriament que la sostingui algun delegat per a anar a la votació, es pregunta si n'hi ha algun que faci seva la dita proposició.

Un silenci impressionant seguí aquestes manifestacions, donant peu a que, transcorregut un minut, dens i significatiu, el propi president pogués dir:

—No havent-hi cap delegat que sostingui la proposició, aquesta quedà rebutjada.

Un clar i unànim aplaudiment seguí a aquestes manifestacions.

L'unitat del P. C. R. es patentitzava, doncs, en forma eloqüent i insuperable, feta de la voluntat idèntica dels dos mil assistents a l'acte i de les delegacions de més de 150 entitats escampades arreu de Catalunya.

On és la desfeta del P. C. R. i al seu desmembrament, que a chor proclamem els que parlen no més per les ganes de que així fos?

UN ALTRE BON MOMENT

Un altre bon moment de la mentada assemblea fou aquell en què el senyor Nicolau pronuncià un discurs d'alta vibració, com mai havíem sentit de llavis del nostre car amic.

Els raonaments de Nicolau eren dits amb una emoció vessanta i entusiasta. Diríem que l'orador tenia l'intuïció de que aquell estoc d'homes, nombros i selecte, era alguna cosa en la vida política catalana; alguna cosa molt superior al que comunment es creia i adhuc molt superior a allò que els propis assembleistes s'adjudicaven.

I aquella intuïció portava accents càlids d'esperances pròximes a realitzar i concreció d'accions que eren precises a la nova Catalunya en aquesta hora suprema de la seva vida. Per això era més rotunda l'afirmació de la personalitat del P. C. R.; per això era més clara la ratificació de la tesi sustentada el dia 12 de setembre darrer; per això era més emocionada la declaració de fidelitat als homes lleals i patriotes que allí s'aplegaven; per això era d'una convicció profunda aquella triple negació final.

I l'ovació, a peu dret, enorme i formidable — ara sí que podem posar aquest adjectiu sense exagerar — coronava el parlament de Nicolau d'Oliver i posava una fita en l'esdevenidor del partit al servei de Catalunya i de la Llibertat.

La nova fita en el nou camí emprés, fou la que plantà la declaració del 12 de setembre, que feia del P. C. R. un partit homogeni; la segona fita es posava en aquella assemblea del 16 d'octubre, en consagrar l'unanimitat de l'homogeneïtat.

Bé podria posar-se la tercera fita el dia 20 de novembre.

La crisi econòmica mundial

El joc brut dels responsables

La crisi mundial de negocis, d'iniciatives i de feina, és o no és un fet positiu?

Els milions d'obrers parats arreu del món, representen un esdeveniment fruit de la natural sobre-població mundial; són una conseqüència de l'exòde del camp cap a la ciutat, o signifiquen l'exponent més palpable del fracàs del sistema ultra-capitalista, super-produccionista, inventat, en mala hora per la política inflacionista, derivada de la passada guerra?

No tenim, evidentment, la pretensió d'evacuar en un moment tan efímer com el que s'empra en el poc espai d'un article, la multitud de respostes i suggerències que poden donar-se, per arribar a demostrar que l'última part de la pregunta és la que lliga amb el nostre pensament i la nostra convicció.

Tenim la plena sensació del fracàs indeturable del sistema modern de producció, tipus americà, i de les derivacions econòmiques que en resulten. Estem identificats amb la idea que la fam que planeja sobre el món, és un derivat d'aquesta política absurda de la moderna economia, i concloum que els culpables directes d'aquest estat de coses, són els homes més representatius de l'esperit imperialista dels Estats Units i els seus imitadors a rreu de l'univers.

Aquests homes que venen a ésser els deus dels negocis mundials, de l'alta finança i els ídols de tota l'economia internacional infectada, són els tirans de l'humanitat: L'ur ambició no té límits, com tampoc té aturador llur maldad. Quan perilla la seguretat de l'edifici, bastit a força de tirania, de guerres i de fam proletària tota actitud, per estrafalària que sigui, es classifica bona. La falsetat, l'engany, el soborn, la dictadura, són eines normals de defensa. Avans de claudicar i reconèixer l'esfonada indiscutible d'un sistema inservible en temps de vaques magres, tot...

Avui, és interessant fer públic un aspecte modern de llur defensiva — la mentida oficial — que trobem suara en un article publicat a Bilbao pel periòdic *La Tarde*, enviat des de New-York pel seu autor, M. Palacios, i titolat "La prosperidad se acerca".

Aquest home, empeltat segurament de "yanki" per l'estada allà, estima necessari provocar una forta reacció econòmica, no pas a base de coses positives, palpables, diner, emprèstits, etc... sinó amb il·lusions. Diu que cal fer aquí com s'ha fet als Estats Units, una campanya falsa de premsa, que és digui de la "Prosperitat".

Els titulars dels periòdics que fins ara deien: "El sucre segueix baixant" — "Nou record de baixa a Borsa" — "Les Compensacions bancàries segueixen retrocedint" — han de deixar lloc a altres més optimistes (però falses) — "El café tendeix a pujar" — "Pujaran els valors de l'Estat" — "S'espera millor recaptació en les Aduanes" — i altres per aquest estil. Infiltris a cada llegidor, diu, la idea que anem a millorar, que la depreciació ha dirat l'esquena, que vé la prosperitat. Amunt els negocis! Vinguin dies d'abundància! i acaba escrivint aquesta frase absurda, que per ella sola condemna tot un sistema: ...a forjar una prosperitat fictícia, que ja vindrà amb ella la prosperitat real...".

D'això, que els nostres avis en diuen haver-se begut el seny, nosaltres en podríem dir propaganda Hoover,

l'home el·legit president dels EE. UU. justament per la seva condició de gran capítol dels negocis de post-guerra. Aquest home, segons denuncia un confrare català, tracta de crear-se, en plena paratització de negocis i transaccions, un ambient electoral favorable, organitzant "booms" a Wall Street. L'últim "boom" consisteix en desfigurar la misèria que cada dia creix en proporcions catastròfiques, fent que pugui els valors en Borsa.

No hi ha — diu el confrare — en la curva del moviment industrial i mercantil dels EE. UU. res que justifiqui aquest optimisme. Els parats pugen a 10 milions i es tem que a final d'hivern arribin a 13 ó 14. Les fallides segueixen multiplicant-se. Els balanços de les Companyies ferroviàries són cada dia més desastrosos. Els periòdics publiquen menys anuncis que fa dos anys. Els comerciants no vénen. Els industrials no reben comandes. La gent del camp veu baixar el preu de les collites...

El gigantesc esforç que s'està portant a terme per desfigurar als ulls dels gròs-públic la pura veritat, és un fet evident, però la crisi, fonda, persistent, existeix i creix. Les conseqüències en ell mateix, són la millor repulsa contra aquesta màquina monstruosa que varien inventar a Versalles.

Sabem quí són els culpables i ho divulguem.

No podem saber fins on s'arribarà en la representació d'aquesta farsa.

Avui hem fet un petit estudi d'un aspecte que denuncia el joc brut dels responsables. Aquest aspecte podria, molt bé ésser el començament de l'últim acte d'aquesta tragèdia universal, en la qual cada ú de nosaltres és un actor forsat i una víctima de retruc.

Quan s'intenta comprar la premsa per evitar, amb articles tendenciosos, que el tuf arribi al carrer, és que el desenllaç s'acosta.

RAFAEL PORTES

Pompeu Fabra, catedràtic

El claustre de l'Universitat de Barcelona ha acordat nomenar catedràtic de Llengua Catalana i Fil·loleg, estructurador del nostre idioma nacional, Pompeu Fabra.

En donar la notícia fem constar la més pregona satisfacció i ens plau adreçar a Mestre Fabra la nostra efusiva felicitació.

Juli Mangada a Girona!

Per uns rumors que no cal dir com desitjariem en confirmessin, ens asabentem de que el grup local "Girona Espero" està gestionant la vinguda de Juli Mangada, per a que dongui una conferència al Teatre Municipal.

Cal recordar que Juli Mangada fou el primer que denuncià al Govern el còmplot Sanjurjo. I no hem d'oblidar que un dels motius del seu arrestament fou el no voler protestar de l'Estatut de Catalunya.

Esperem que el nostre Ajuntament donarà totes les facilitats i prestarà l'apoi necessari per a que no sigui tan faixuga la tasca que es prepara als bons amics esperantistes.

Mirador literari

Domènec Guansé, des de *La Publicitat*, ha parlat llargament d'aquest llibre de Joan Badia, el malanguanyat poeta gironí, que traspasat prematurament, fa uns 10 anys.

Ens plau reproduir l'article de Guansé en homenatge a l'amic que ens deixà sense arribar a produir l'obra que per el seu talent ens feia esperar.

"El llibre de Joan Badia ve carregat d'una tristesa que no és solament la tristesa dels seus versos, ans la tristesa del record de la mort que hi plana, la tristesa de les prometes frustrades. Car "Poemes de Girona" és un d'aquests primers llibres que apliquen les primeres sensacions poètiques conscients de la vida i que hom publica amb una il·lusió que té molt de virginal i d'inefable. Traspasat, però, el poeta ara fa uns deu anys, quan no en tenia vint encara, el llibre avui no és sinó una ofrena funeral dels amics i devots.

Hom no ha anat, certament, gaire de pressa a pagar aquest tribut. Però hom no ha pogut tampoc oblidar. I aquesta persistència en el record d'aquells qui el conegueren o el llegiren, és la millor prova que l'esperit de Joan Badia no era un esperit banal; que hi havia alguna cosa — un perfum, una llum — que no podia ésser deixat esvaïr sense un remordiment i una reanca. El tribut té així, doncs, des del punt de vista artístic, més valor. No és el ram de flors que la tendresa ens fa portar al sepulcre de la persona estimada. Són les flors que, per llur mateixa beutat, hom vol mantenir en el seu test fresques i vives.

Fresca i viva és encara la poesia del poeta gironí, a desgrat que cap poeta d'avui no començaria amb el to de veu, encara romàntic, de Joan Badia; però és fresca i viva com ho són les "Cançons d'abril i de novembre" del Josep Maria de Segarra dels divuit anys, o els "Sonets" i les "Aucques i Ventalls" de Josep Carner, les dues influències més fortes de Badia, i a la producció dels quals els seus versos fan àdhuc callades referències, al·lusions sobreenteses.

La poesia de Joan Badia és una poesia d'adolescent. No precisament o únicament per l'època de la seva vida en què fou concebuda, ans pels temes. Directament o indirectament expressada, hi ha en gairebé tots els seus poemes aquesta frisança que encomana un primer amor, aquest entendre sense saber gairebé per què ens entendim, alhora que aquestes secretes tristesses inefables que ens deixa la il·lusió d'un amor que fuig. Hi ha també l'enlluernament per les coses de les quals tot just comencem a fruir, i l'amarguesa del desengany de veure que les roses, tot just collides, poden esdevenir-nos cendra entre els dits.

Poesia certament d'enamorat, però no poesia eròtica, no poesia d'enamorat només de l'etern femení, ans de totes les coses: enamorat sobretot de la seva ciutat, "la seva millor enamorada", com subratlla l'anònim prologuista dels poemes. Car el poeta tingué, potser més que ningú, la voluntat de fer de Girona el tema o escenari de les seves creacions literàries. La cantí o no directament, és difosa en tota la seva obra, i no solament en la seva obra de poeta, ans també en la seva obra de contista — si és que entre el Badia poeta i el Badia contista pot fer-se diferència —; obra que recollí i prologà escaïentment Isern Dalmau en l'estroncada — tot just nascuda — Col·lecció Nausica, Girona, a canvi d'aquesta devoció, presta al poeta alguna cosa dels seus colors tardorals, de la seva tristesa suggestiva i profunda. I farà probablement menys ventissa l'obra del poeta la voldrà servir com una cura graciosa, arropada a les seves pedres immortals, de les quals ha xuclat una mica de la seva saba vivificadora i un sentiment de poesia eterna.

Poemes d'adolescència, els "Poemes de Girona" no poden ésser sense alguns balbuços. Però entre les peces del recull n'hi ha algunes com "Les romanalles de la festa al carrer", "Les sardanes nocturnes", que no hauria desdenyat de signar el sensible i sentimental poeta que era Josep Maria de Segarra als divuit anys. N'hi ha, com "Mariana passa la Devessa", "Elogi de la boïra", que Jo-

Defugint l'arrivisme

Una novella força que no han volgut reconèixer encara els vells polítics que sobreviuen, és l'incorrutable idealisme de la gent jove que avui noireix les agrupacions polítiques.

Aquests elements, incorporats a les preocupacions de la vida pública durant un període de forçada inacció política, no han tingut temps encara, potser, per manca d'oportunitat, de contagiar-se del mal crònic que rosegava l'immensa part dels quadres polítics vells, i que porten sota un encobridor abric d'ideals, el ropatge d'un oportunisme desenfrenat. El canvi constant dels nostres homes públics a tenor de les seves conveniències particulars, ha arribat a ésser dintre la política general espanyola una cosa natural, i per lo tant, mancada d'importància. La nostra sensibilitat política, per aquest motiu, s'ha engroixit extraordinàriament.

El gest digne i elegant a l'hora del P. C. R. defugint les tentadores insinuacions de l'E. R. de C., haurà estat doncs, per tothom que s'aprecià d'imparcial en les seves apreciacions, una oportuna llió d'ètica política.

Sense necessitat de reunions preliminars ni tantejament d'opinions, l'assemblea del prop passat diumenge en el Palau de la Metalúrgia, és produït espontàniament amb forma admirable i defugint un oportunisme malsà que molts mofetament donaven per triomfant, es mostrà fidel als principis del més pur idealisme.

La posició adoptada per el P. C. R. és doncs per demés airosa davant les eleccions que s'apropen i posa de manifest d'una manera ben rellevant, la puresa de les seves orientacions polítiques.

Aquesta tònica de pulcritud que invariablement s'acusa en tots els seus actes, té el seu origen en els anhels regeneradors de la joventut que l'íntegra, la qual, ben corresposta per el Consell Central del partit, aspira a un bandejament dels antics motllos polítics i preté substituir-los amb altres que responguin a les necessitats modernes i converteixin la nostra política no amb un riu revolt on tothom hi pesca, sinó amb un transparent rierol d'aigües canalitzades per a que cada ciutadà tingui, a mesura de les seves necessitats, el líquid que li pertoqui.

Ja sabem que a més de quatre polítics zacrosos i senils, els faran somriure escèpticament aquestes "il·lusions de joventut".

A aquests homes, nosaltres els direm que si per una d'aquelles coses les nostres aspiracions no reeixissin, n'hi hauria hagut prou amb que per la nostra part les haguéssim sustentades, per a merèixer, de tota persona conscient, un sentiment de respecte, que ells amb les seves intrigues n'hi han pogut engendrar.

PERE ABELLI

Partit Catalanista Republicà

Dimarts i divendres d'aquesta setmana, tingué lloc al Foment Catalanista Republicà, l'anunciat curset de literatura catalana a càrrec del senyor Miquel de Paló.

Féu la presentació del dissertant el Sr. Camps i Arboix, president de l'entitat, i també pronuncià unes sentides paraules al final del curs.

El selecte i nombros públic que assistí a l'esmentat curs, en sortí altament satisfet i fent constar el seu desig que aquests actes que ajuden tan eficaçment a l'enlairament de la nostra cultura, sovintegin.

En la propera setmana es reprendrà el curs de gramàtica catalana que dona els dimarts i divendres el Sr. Pere Carreras al F. C. R. i que s'estronecaren per absència de dit senyor.

sep Carner ha d'admirar força. I, ací i allà, hom troba altament, l'anunci que el seu cant, amb les dolors de la vida, anava, sense perdre la gràcia, a esdevenir més greu."

Hem rebut el Catàleg de les obres de pintura i escultura existents en el Museu Provincial de Girona, per Joaquim Pla i Cargol.

Agraïm la tramesa i felicitem a la Comissió de Monuments, que a l'editar el Catàleg ha posat de relleu que la seva gestió és efectiva.

SERIEIAT

Ens expliquem que hi hagi un gran neguit en l'opinió pública, perduda en mig del confusióisme i la desorientació d'aquesta hora pre-electoral. Ens expliquem la taffereria individual i la caça de l'anècdota electoral o de la nova xafardera. El que és lamentable que la premsa que vol passar per seriosa, reculli totes les dites del carrer, sense previ control ni garantia de veracitat.

La premsa política, al servei d'un partit, és encara menys indicada per a aquesta tasca. Com podrà queixar-se de que es recullin les coses que es diuen amb advertiments precaucionistes, si en les seves pàgines acull i inventa fantasies amb un morbós afany? On és la serietat i la conseqüència?

Blasmem d'aquesta mena de fer pediorisme, per contraposada a la bona mena del periodisme que exercia una funció social i educativa. Per això les nostres columnes, aquests dies són verges d'acullir rumors i fantasies, si guin de l'ordre que siguin. A l'adversari se li ha de guardar el respecte degut, al menys aquell que exigeix el còdic de la bona criansa.

Si vivim temps renovellats; si caminem per camins més amples; si volem pastar amb civisme la consciència popular, cal que reformem els usos periodístics; que netejem de concupiscències llavis i plumes; que ens posem a to amb el bàtex de la civilització que amplifica els horitzons, i que portem a les normes de la convivència un xic de bon gust.

Més que amb indignació — que el bon humor ens en priva —, amb pena, hem vist que alguns periòdics gironins, com els ànecs en la Cassa enllolada, wipollaven aquests dies remouent injundis.

PREPARATIUS ELECTORALS

No hi ha dubte que des de primers de mes, tots els partits polítics fan llurs preparatius en vista a la propera contesa electoral. Avui, encara no a un mes de distància del dia dels comicis al panorama electoral no està definit clarament.

Costa més del que sembla conjuminar unes candidatures; amb tot el que suposa decidir uns noms, i després d'haver-los trobat, fer-ne la iria, al menys a mida de les conveniències i de les responsabilitats.

La cosa es complica més pel fet de que a l'hora decisiva, molts són els que senten pruïges desproporcionades a les seves possibilitats. Ah! si tothom apliquéssim el consell d'Horaci, de sosposar abans de tota empresa allò que les espatlles de cada ú puguin suportar! Ens estalviariem la majoria dels compromisos pels que ara passen a Catalunya molts agrupaments polítics.

Però, mentre els preparatius siguin fets per tot el diumenge vinent, ja n'hi ha prou. Quedaran tres setmanes de campanya electoral, que són suficients per a organitzar i remoure l'opinió pública, estalviant-li a la vegada la durada de la tensió a que se sotmet en aquest gran transbalsament que suposen unes eleccions. L'èxces portaria a una veritable hiperestèsia nociva i contraproduent.

Esperem, doncs, la setmana entrant com a definitiva. Sortirem aviat del petit nerviosisme, més agut i ostensible. No obstant, com que suposa una lluita més a la llum del dia, té compensacions que no ofereix la llum sorda del neguit en les hores obscures i preparatòries.

SOFISME

"Diari de Girona" ha dit, en una nota, contestant una "antena" en la que comentàvem uns recents nomenaments eclesiàstics, que si erem laics, no haviem d'ocupar-nos d'allò que no ens interessa ni afecta, i que, si no n'erem, que devíem acatar les autoritats de l'Església.

La terra pel qui la treballa!

I

Més d'una vegada he fet al·lusió, en els meus articles, sobre el problema de la terra, d'aquest postulat famós, millor dit, d'aquesta aberració que forma part del credo polític de determinat sector. I en mitings i reunions, on aquesta frase ha constituït la base de discussió, llurs capítosts posaven tota la força en les seves paraules, tractant de convèncer a les masses, que, sense més raons ni escrúpols, anessin a mà armada pel que és del veí, Semblant afirmació, per part de molta gent, la qual aquestes qüestions afecten més o menys directament, però que tenen una concepció vaga i rudimentària de la realitat del problema. Insisteixo en què no ha d'ésser tampoc motiu de seriosa alarma, no solament per lo irrealitzable del propòsit, sinó també perquè cal deixar ben sentada l'afirmació, que els que això demanen, no saben ni el que és terra, ni el que és cultiu.

Per això, cumplint la meua promesa de rebatre semblant argumentació, de posar en ridícul aquesta absurda pretensió, vaig a tractar de justificar-me en les meves afirmacions, sapiguent per endavant, que això a de contribuir a exacerbar en cara més les ires del meus terribles adversaris.

Però, posant en el present treball tot el meu gran sentit de català i republicà, i el desig sinceríssim de contribuir encara que sigui modestament, a l'esclarament de la confusió que regna en certs medis pagesos, i que en lloc de fructificar en el sentit de llur emancipació espiritual i econòmica, repercuteix en perjudici nostre, en perjudici de la col·lectivitat agrícola, de la qual formo part.

Per a depurar i contestar la frase al·ludida, cal sortir del principi evident, que el cultiu de la terra el constitueixen totes aquelles despeses i operacions que és indispensable efectuar per aconseguir la producció calculada o desitjada. Posem per cas el cultiu dels cereals. Les operacions preparatòries per a la sembra, el repartiment d'adobs, la selecció de llevors, la sembra, la sega, el batre, la direcció i administració, etc., etc., són operacions pròpies del cultiu.

Unes exigeixen un o més animals, amb el seu corresponent operari, que és un cultivador; d'altre, un home, amb un instrument o ferramenta determinada per a realitzar l'operació convenient, que és també un altre cultivador de la terra. Altres feines és fan amb l'ajuda d'útils senzillíssims, i a la mà, com el repartiment d'adobs i la sembra a la volea, cultivadors també, i com a tals, candidats a propietaris de la terra que treballen.

Per altra banda, es va generalitzant, i és a més extraordinàriament convenient per a la riquesa nacional, l'ús de maquinària agrícola, que ultra dignificar el treball de l'obrere del camp, permet amb el cultiu de majors extensions i per augment de productivitat unitària, ocupar major nombre d'obrers que no pas el que a primera vista sembla que s'eliminaria. I tot individu que per mitjà de la tracció mecànica o animal, o amb l'ajuda d'un aparell qualsevol, fa accionar una màquina agrícola, aplicada al conreu de la terra, és també un cultivador.

Un pagès, assegut damunt un tractor, pot llaurar en un any 400 hectàrees. En canvi, un home amb un parell de rosses o bous, no més podrà llaurar en un any, de 10 a 20 hectàrees, segons les disposicions de cada terreny. Un pagès, amb una aixada, la fanga i altres ferramentes, no podrà cultivar més en un any, que mitja hectàrea d'horta o regadiu.

Doncs, si s'ajudiqués a cada home la terra que treballa, hauríem d'admetre i donar per justes nomen aquestes desproporcionades adjudicatòries entre el que treballa amb els seus braços únicament, i el que ho fa conduint un tractor, una màquina, o un o més animals? I al dir això, està clar que ens situem en el cas d'un home que cultiva la terra, i no d'un agricultor, ja sigui propietari o arrendatari, que disposa de mossos o jornalers, puix que aleshores cada un d'aquests individus hauria d'ésser propietari de

la terra que treballa. A més, és impossible que un home, per si sol, pugui atendre totes les feines que exigeix el cultiu d'un tros de terra, si no és un tros microscòpic i molt inferior del que, en equitatiu repartiment, pot correspondre-li? Perquè en el precís moment que el cultivador del nostre cas es proporcioni l'ajuda d'un mosso o jornalero per al conreu de la seva terra, entrem en el lema de què aquests homes han d'ésser amos de la terra que treballen. És a dir, que segons aquest aforisme de la terra pel que la treballa, s'enten en el sentit fragmentari, o sigui que s'ha d'ajudar en propietat, a cada treballador la terra que ell sol pugui cultivar, puix que segons el "sagrat principi", desapareixen automàticament els asalariats.

I concedint a cada home l'extensió de terra que amb els seus braços pugui cultivar, amb el qual desapareixen les màquines i els animals de treball, volem dir que hi hauria prou cultivadors a la nació?

Les màquines i el bestiar, s'haurien de suprimir aplicant aquesta teoria, perquè allí on hi hagi bestiar i maquinària hi ha d'haver forçosament una extensió de terra suficient, que justifiqui llur existència i possibilitat econòmica: Vint, quaranta, cinquanta hectàrees; i allí on hi hagi aquestes hectàrees és impossible que un sol pagès, encara que sigui amb l'ajuda de la seva família, pugui dur a bon terme les diverses i nombroses operacions que el cultiu de la terra exigeix a ús i costum de bon pagès, de bon agricultor. I si ell sol no les pot cultivar, necessita l'aportació d'asalariats i en el moment que els aporta, ja són cultivadors de la terra, i aquesta havia d'ésser seva, tornant altra volta al cultiu rudimentari i primitiu, cosa que seria una absurditat i serie demés de conseqüències fatals en suprimir les màquines i els homes. Tants que n'hi ha que no tenen feina!

Aquesta és la primera part de les meves reflexions, de quina sinceritat, perquè conec, per experiència les amargors i vicissituds dels treballadors de la terra, ningú qui em conegui podrà dubtar. I no solament la pràctica ve confirmant el meu criteri, si que també aquesta opinió la comparteixen agrònoms i sociòlegs eminents. És ritrat que la nostra classe pagesa és troba en certs aspectes, i relativament, oprimida.

Però la nostra salvació no hem de buscar-la pel camí de la demagògia i la subversió, sinó que precisa tenir confiança per al nostre millorament social, en aquells republicans liberals, que propugnen per a canviar el concepte arbitrari que de temps llunyans s'ha tingut de la propietat i del seu ús per a la producció, perquè tenim la convicció patriòtica i generosa que la propietat té un deure social a complir.

RAFEL MASSAGUER

El castellà, que arribà un temps a ésser una de les primeres llengües literàries (tal volta la primera), no és arribat mai a la condició de veritable llengua intensiva. Per què? Perquè a Espanya no s'és format encara un nucli d'adoctrinament, un fogar de difusió científica.

GABRIEL ALOMAR

GIRONI

No creguis els que et diuen que el règim no influeix en el nostre plet.

La monarquia no volgué estudiar-lo.

La República, l'estudia i el resolt, sinó favorablement, en mires a una solució transitòria acceptable.

No pots ésser altra cosa que catalanista i republicà.

Ajuntament

Carnet d'un espectador

President el Sr. Miquel de Palol i estan presents els regidors senyors Dalmau, Vidal, Busquets, Ventura, Varderí, Escatllar, Rahola, Colomer, Ribas, Vilardell, Cerezo, Tordera, Busquets Norat, Tomàs i Bonmatí, es celebra sessió de segona convocatòria. Aprovada l'acta anterior es llegeix la correspondència i despatx oficial en aquest ordre: de la Junta local del Treball acompanyant pressupost; de les Rdes. Germanes Adoratus convidant l'Ajuntament a visitar l'exposició de treball que tindrà lloc durant les Fires; de la Comissió de la Volta Ciclista a Catalunya donant extracte de comptes; del Sr. Casas, empleat municipal, reincorporant-se al servei; de l'Olimpic Circus; del Sr. Manuel Ribas Soler demanant ocupació de via pública per a construir-hi aparadors.

D'Hisenda hi ha dictamen denunciant concert a l'Industrial del Pont Major, Sr. Miquel Cristià.

De Foment, un permís d'obres i una proposició sobre expropiació de terrenys propietat de les monges adoratus, en el carrer de Lorenzana.

De la de Cultura hi ha dues proposicions, una adjudicant una pensió a la Velleja per vacant o correguda i sobre adquisició d'un piano amb destí al Teatre Municipal.

S'aproven dictàmens i proposicions per unanimitat.

A l'hora dels precís i preguntes intervenen: Sr. Vidal, demanant canvi de tuberia per l'escorxadó; Sr. Varderí, perquè s'arreglin els llums que no cremen d'un carrer; Sr. Dalmau, perquè en fer-se la rotulació dels carrers es tingui en compte donar a un d'ells el nom de l'inventor de l'Esperanto; Sr. Colomer, perquè amb energia i ràpidament es requereixi a les companyies d'electricitat treguin els pals que ara queden, en mig de la plaça d'en Bern, a l'objecte del total embelliment d'aquell carrer; Sr. Escatllar que es demani a la companyia M. Z. A. posi a ratlla les tanques del pas a nivell de la Ronda Ferran Puig i també desapareixi el pal d'electricitat que hi ha a l'entrada del mateix carrer; Sr. Tomàs, per demanar com és que encara no s'ha instal·lat el motor i bomba per a pujar l'aigua a les escoles de Pedret; Sr. Ribas perquè es colloquin els vidres que manquen a l'entrada de la Biblioteca i els de la part del riu per quant ocasiona incomoditat als lectors que allí acudeixen i altre perquè a fi d'evitar algun accident s'obligui als autos i vehicles de tota mena a prendre la mà dreta en sortir de la DD'vesa i entrar a Girona per sota el pont del tren. Totes les mocions passen a les respectives comissions i no havent-hi res més, el Sr. Palol toca la campana i s'aixeca la sessió que ha transcorregut mansoia i plàcida com mai.

FRIC

Mirador cinematogràfic

SALO GRAN VIA

Si no estéssim convençuts de que Janet Gaynor i Charles Farrell fan una de les parelles més ben acoplades que treballen en el cinema, aquesta última producció que ens ofereixen "Deliciosa" ens convenceria. "Deliciosa" és una cinta veritablement deliciosa; feta de cara al gros públic, no defrauda pas els que van amb el convenciment d'enternir-se davant els posats de gateta mimada de Janet.

La deliciosa figureta de Janet forneix durant tot el film, un treball intens i acurat. Podríem dir, àdhuc, que atrau l'atenció de l'espectador fins a l'extrem que empal·lideix considerablement l'actuació del seu company.

Charles Farrell, discretíssim, se'ns mostra el galant de sempre, sense que la seva actuació sigui remarcable; cal dir, però, en descàrrec d'ell, que l'arbitrarietat de l'argument, el lliga i que el director ha procurat no fer-lo remarcar gaire perquè el treball de Janet fos més brillant. En canvi, una figura de segon terme, l'ajuda de cambra, de Charles ens mostra unes grans dots humorístiques, vorejant potser la pallassada, però que queden força bé.

"Deliciosa" és, com hem dit, un film deliciós, fet de cara al públic i que compleix immillorablement el seu comès, fent també, que nosaltres, els que cerquem quelcom més que passar l'estona en el cinema ens sentim atrets per la simpatia dels seus protagonistes i passem per alt molts detalls que posant les coses al seu lloc no podríem acceptar.

"Hombres o Diablos" és el film de complement. Un drama de la Legió Estrangera francesa, amarat de patriotisme, que té moments força encertats però que les dolentes condicions de la fotografia fa un xic pesat.

En conjunt, un agradable programa que fa de bon veure.—B.

TEATRE ALBENIZ

Un programa a base de comèdies és el que avui dia, no falla. La Empresa de l'Albeniz, que sap el que porta entre mans, ens delecta el passat dijous amb dues de ben reeixides.

"Con agua al cuello" és una cinta entretinguda en la que en Robert Montgomery amb la seva actuació de criat "Don Joan", crea unes escenes finament humorístiques i ben secundat per Chardotte Greenwood, aguanten sense defalliment l'interès del públic per la cinta.

"Un loco de verano" és una comèdia bona, però comèdia a seques, que pretent imitar, amollant-les al gust nordamericà, les operetes que ens serveixen les cases productores europees.

Amb un argument que sembla escrit per Muñoz Seca, té quadres d'una gran comicitat, però ni la posta en escena aconsegueix la sumpuositat d'un "Ronny", ni la seva música té res d'emotiva.

Això no obstant, la cinta plau. Perquè? Doncs per l'exuberant optimisme de l'esperit americà, que en aquesta cinta no s'està de res, i per uns enginyosos quadres arrevistats que són una promesa del que es pot arribar a aconseguir amb un conjunt disciplinat i enfocant la càmera convenientment.

Eddie Cantor ens agrada en el seu paper com així la respectable professora de gimnàs a qui el destí li depara per muller.

EXTRA

No sabem perquè el laïcisme, sigui o no d'Estat, no ha d'interessar-li l'exercici de les activitats professionals. No són aquestes activitats un fet públic? Doncs, és d'interès de tots. Aquest interès, però, no ha d'ésser per inmiscuir-se en allò que és agé, amb pretensions manipuladores. Aquest és justícia en quant repercuteix al govern eclesiàstic i segons com el seu exercici etern en coses que estimem i que tenim el dret de volguer que vagim de determinada manera. Verbigràcia, no pot ésser-nos indiferent que els clergues que tenen el govern de la diòcesi gironina siguim homes de catalanitat provada o d'un accentuat anti-catalanisme, com un dels nous prebendats.

Gosarà encara soposar el contrari el piados collega?

El mateix podríem dir de l'Estat e nles seves funcions indimitibles de sector i guardador de la cosa pública, fins l'extrem de que l'Església romana ha conferit a potestats temporals, amigues o simplement tolerades; facultats de tot índole que tenien més de servilisme que d'altra cosa, puix que eren un renúnci a la integritat de la seva independència espiritual. Exemples, el dret de vet de certs Estats a les decisions del Concilium romà en l'elecció de Papa.

Així, doncs, no ha d'extranyar-nos que en dret modern l'Estat, com ordenament jurídic, per laic que sigui, vetlli, sense inmiscuir-se els actes de l'Església que es relacionen amb la col·lectivitat, majorment quan la pròpia Església de vegades no s'ha captivat en otorgar a la potestat civil civil atribucions desproporcionades.

CATALANITZACIÓ

A pesar de la intensa campanya que s'ha portat a terme pro-catalanització, de servilisme que d'altra cosa, puix que eren un renúnci a la integritat facultats de tot índole que tenien més rals, amigues o simplement tolerades. llengua que no és la nostra.

Be val la pena que en aquests mostresten encara molts ròtols escrits en ments, que anem a entrar de ple en la possessió de l'autonomia que ens ha sigut reconeguda, donem un exemple als detractors del nostre Estatut i ens esforcem a que tot el que ens envolta respiri catalanitat.

Hem escoltat masses vegades la crítica de l'artícle del Vodi estatuari que fa referència a l'ús de la nostra llengua materna i tractar-lo de migra, però, no obstant, molts no s'han preocupat encara d'utilitzar tot el marge d'autonomia que ens permet l'Estatut.

Bé està que ens preocupem d'obtenir tot allò que s'ens ha negat, però, entretant aprofitem el que tenim, sinó volem contradir-nos amb nosaltres mateixos i donar la raó a aquells derrotistes que s'empenyen en fer creure que les aspiracions catalanes són unes banderes que enlairen uns quants amb finalitats polítiques, sense que l'esperit popular els acompanyi en les seves gestes.

Catalanització de rètols, de la correspondència, de tot allò que de les nostres mans depengui.

PREPARATIUS DE FESTA

Ja van perfilant-se els programes de les Fires de la nostra ciutat. La premsa anuncia espectacles i en les vies públiques comencen a veure's els preparatius.

Les tradicionals parades ben aviat arribaran per exhibir-nos aquell bé de Déu de joguines, que els menuts esperen amb il·lusió tenir en les seves mans infantils.

Benvingudes siguin! Enguany tindran la virtut de fer-nos oblidar per uns moments les preocupacions polítiques del període electoral.

Després de les discussions típiques d'aquesta hora històrica de Catalunya, podrem encantar-nos en les mil i una fútils que ens oferiran els firetaires rodans i disfrutar d'un descans, encara que breu, del nostre treball diari i les cabòries polítiques ens deixaran en pau per uns moments.

La defensa de la indústria surera

El Sr. Guillem Genover, de retorn de Madrid i Lisboa, on ha estat treballant per a resoldre els greus problemes que té plantejats la indústria surera, ens ha donat la següent referència de la campanya que s'està portant a terme en defensa dels nostres interessos industrials:

Els dies 10 i 11 d'aquest mes —ens ha dit— va estar reunida la Comissió Mixta del Suro, sots la presidència del que aleshores era Director general de Comerç Sr. Carles Pi i Sunyer. En les reunions es tractaren les principals qüestions relacionades amb la crisi actual de la indústria, discutint-se especialment la proposta presentada per la delegació del "Comitè Suro-taper de Catalunya", amb l'apoi de la representació extremeña integrada pels senyors Casanovas i Guerrero, encaminada a la fixació de drets a la sortida del suro en planxa. Aquesta proposta de bon començament va topar amb la ferma oposició dels representants de la propietat i d'alguns sectors industrials, però la resistència va anar afeblint-se en el transcurs de les discussions, fins al punt que hom pot tenir esperances d'assolir un acord favorable. El senyor Pi i Sunyer, va demostrar els seus profunds coneixements de les qüestions surenes, fixant orientacions ben encertades i, en nom del Govern, va comprometre's a adoptar mesures de protecció a la indústria suro-tapera.

La necessitat d'acudir una representació de la Comissió Mixta del Suro a la Conferència internacional de Lisboa, obliga a sospendre les reunions. Presidida pel Cap de la Secció de Tractats de Comerç del Ministeri d'Agricultura Sr. Doussinague, ara hi ha una Comissió a Lisboa per a tractar amb els representants portuguesos, francesos i italians de la protecció de la riquesa surera. Amb els companys Sanjaume i Jordi he estat uns dies a la capital de Portugal fent gestions entre els elements industrials portuguesos per a induir-los a aconsellar al seu Govern una entesa amb Espanya en matèria surera. Continuen els meus companys aquestes gestions i probablement permanseràn allà dos o tres dies més. Les primeres impressions no són gaire optimistes perquè hem pogut comprovar que els interessos de la indústria portuguesa en molts punts no coincideixen amb els nostres. No obstant, hi ha algunes persones de relleu en el món de les finances surenes de Portugal, que veuen amb bons ulls els nostres propòsits i això ens

Mirador musical

Ahir a la nit l'Associació de música de la nostra ciutat inaugura l'onze curs amb un recital d'arpa a càrrec de la notabilíssima Rosa Balcells, ja coneguda del nostre públic.

No som a temps de parlar-ne com es mereix. Ho farem en el número pròxim, si el nostre crític musical es desperta del són que ha tingut tot l'estiu.

NO ES QUESTIÓ DE BON GOVERN NI D'ADMINISTRACIÓ; NO ES QUESTIÓ DE LLIBERTAT NI D'IGUALTAT; NO ES QUESTIÓ DE PROGRÉS NI DE TRADICIÓ: ÉS QUESTIÓ DE PATRIA.
(Prat de la Riba)

Mirador artístic

A finals d'aquest mes o primers de novembre, el nostre volgut amic Adolf Fargnoli, inaugurarà una exposició de les seves obres a Badalona i Masnou.

No cal dir que celebrarem que dites ciutats li facin l'honor que és mereix el nostre dilecte amic.

alenta a creure que pot arribar a concertar-se quelcom beneficiós per a la indústria d'ambdós països. El dilluns degué començar la Conferència Internacional, no essent segur que en ella es tractin les qüestions industrials amb la detenció que nosaltres voldríem. A les primeres sessions hi assistirà, formant part de la Delegació Oficial espanyola, l'amic Sanjaume. Acabada la Conferència de Lisboa, immediatament la Comissió Mixta del Suro reprendrà a Madrid les seves tasques i, de segur, no finirà el present període de sessions sense adoptar els acords que la indústria espera. L'actitud decidida del Govern i la bona voluntat que han demostrat la major part dels individus de dita Comissió, convida a l'optimisme.

Llegiu i propagueu **VIBRACIÓ**

INDUSTRIAL

L'amor a la teva mare t'obliga a escriure amb la llengua materna; amb la llengua que ella et parla.
Posa els rètols en català.

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

SUCURSAL DE GIRONA: Plaça del Oli núm. 1

COMPTES DE CONTRIBUENT

En combinació amb el Servei de Recaptació de Contribucions de les Comarques Gironines, que està a càrrec de la Comissaria de la Generalitat, té establerts la Caixa d'Estalvis uns comptes, mitjançant els quals i amb càrrec als mateixos, cuida aquesta Caixa del pagament dels rebuts de contribució Industrial i Territorial (Rústega i Urbana). Utilitats sobre sous, sobre participació en els beneficis, sobre tindre de negociació, sobre interessos d'Obligacions de Companyies, Corporacions i particulars i, en general, de tots aquells pagaments que deguin efectuar-se per tots els conceptes d'ingrés directe, qual quantia i concepte sigui notificat prèviament per la Delegació de Finances, a qual efecte el Servei de Recaptació de Contribucions cuidarà d'avisar als contribuents els ingressos directes que deguin efectuar, i, conseqüentment, donarà a la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya l'oportú avis.

Així mateix, cuida aquesta Caixa de pagar i retirar, amb càrrec als mateixos comptes i subjectant-se a les mateixes condicions, els rebuts de Patent nacional de circulació d'automòbils.

Tots els rebuts, comprovants i patents retirats per mitjà de la Caixa d'Estalvis, són enviats a domicili de l'interessat, acompanyats d'una carta explicativa de l'estat i saldo del seu compte de contribuents, sense cobrar per aquest servei despesa de cap mena, salvant el de correu, si la mateixa es veu obligada a utilitzar-lo.

Els saldos creditors dels comptes de contribuents devengaran un interès del 2 per 100 anual a favor dels titulars dels mateixos, en igual forma que es ve abonant als titulars llibretes d'estalvi a la vista.

Des d'aquesta data queda obert al públic aquest nou servei. Per a més detalls a les Oficines de la Caixa, Plaça de l'Oli, 1.

Girona, 21 de juny de 1932.

CATALANS!

No ens cansarem d'insistir. Cal que tots, absolutament tots els rètols de Catalunya, sien redactats en català.

JA TENIU O SOU SUBSCRIPTORS? DE PAL·LAS

Diccionari - català - espanyol - francès

Diccionari General de la Llengua Catalana

PER POMPU FABRA

DICCIONARI ENCICLOPÈDIC de la LLENGUA CATALANA

amb la correspondència espanyola.

DEMANEU DETALLS

Modest Palahí

AGENT COMERCIAL COL·LEGIAT

Carme, 24

Girona

Mirador esportiu

FUTBOL

CLASSIFICACIÓ

	Partits	Gols
J. G. E. P. F. C. P.		
Girona	4 3 0 1 9 5 6	
Granollers	4 3 0 1 13 8 6	
Iuro	4 3 0 1 13 6 6	
Tarrasa	4 2 1 1 11 2 5	
Manresa	4 2 0 2 9 7 4	
Ripoll	4 1 1 2 6 10 3	
Atlètic	4 1 0 3 5 16 2	
Sant Cugat	4 0 0 4 5 17 0	

Campionat de segona categoria ordinària

Resultats del diumenge passat.

Grup A

Gavà - Casal del Esport, 4-3.
Farnés - Arenys, 4-2.
Olesa - Figueras, 2-5.

Grup B

Ateneu Igualadí - Berga, 8-1.
Sinyola - Sallent, 3-2.
Tàrraga - Suria, 4-0.

Una magnífica demostració de bon futbol per part del Girona-Granollers acaba amb el resultat de 4 gols a cap, favorables al F. C. Girona. — L'equip local al cap de la classificació del Grup Vallès

Per les circumstàncies viscudes durant la setmana passada, a conseqüència d'haver perdut el Girona i sorollosament a Manresa, havia regat l'atmosfera de l'afició gironina de faísó que, amb un accentuat rès i àdhuc amb no menys respectable recel era esperat l'indiscutiblement interessant, per conseqüències varies, el partit Girona-Granollers.

Amb una concurrència extraordinària, prova que els partits de qualitat acaparen l'atenció de la massa esportiva local, donà comença la palestra.

Dos equips amb una moral ben enlairada i convençuts tots dos de la capital importància que representava aconseguir els dos punts, tot seguit posaren en joc tot el seu entusiasme ultra un coratge extraordinari, que feren preveure a l'instants

que la desfeta de l'un o l'altre seria defensada amb tota braó.

Si diguéssim que un marcat i accentuat domini no existí durant tot el matx ni en pro ni en contra de cap dels dos bàndols, feriem justícia al constatar el desenvolupament de la lluita. Una altra característica ens és adient posar de manifest, cosa poc freqüent en partits d'aquesta transcendència que si la primera part disfrutarem d'uns quaranta cinc minuts magnífics de bon futbol, la segona part poc desmereix de la primera.

Quan s'aconsegueix una victòria tan ressonant i en moments excepcionals i potser un xic delicats; quan hom sent parlar de dimissions i un pessimisme plana arreu del cercle d'entusiastes aficionats, costa ben poc de fer-hi un comentari que satisfagui a tothom, més nosaltres avui que, ja volem creure que la passió de la passada victòria s'haurà esvaït quelcom, aprifitem l'avinentesa per a fer-hi el nostre acostumat comentari sobre l'actuació que ens mereixen els jugadors del Girona i l'equip en general.

L'actuació del porter durant tot el partit fou ben encoratjadora, donant a tot hora la sensació de seguretat i defugint certes filigranes que si ve agraden, en partits de campionat hi sobren, per ésser mancades de tot interès pràctic. El partit per a Gauxia no fou difícil.

Oh! la defensa, és precisament allí onradica el secret de tot l'equip gironí. Quan aquest tercet actui com el diumenge passat; considerem el Girona imbatible dintre els equips que formen la segona categoria preferent; però, com que no podem comptar en que aquests tres atletes, estiguin precisament tots tres, i en cada partit a jugar, posseïts de totes les seves habituals facultats i encerts a la vegada, no podem sentir-nos massa optimistes. Si Busot juga esplèndidament, Farró, ens agrada encara més.

La línia mitja, fou en tot moment eficaçíssima, i els ales jugaren un magnífic partit, l'eficàcia dels quals fou ben palesa en el manteniment de la lluita desplegada tan tost a una porta com en l'altre. Ens meravella l'ele-

gància del joc de Vilata, acompanyada del magnífic coneixement de joc que poseeix, i posa en pràctica. Ribes, l'eix de l'equip, mereix un comentari a part. La seva presència en les files del F. C. Girona ha estat motiu d'apassionats comentaris i fortes censures adreçades des de la premsa en general. Diumenge, però... va ésser el dia que ens va agradar més—això vol dir que és el jugador que li mancava al Girona, com a eix de l'equip?—Nosaltres deixem que aquesta pregunta la contesti, ara com ara, qui millor podria fer-ho. Ribes en el passat partit fou un general ben comprès pel nombre públic i tothom reconegué l'entusiasme que esmerçà en la lluita, i amb el coratge suplir la seva manca de coneixement de tècnica.

En el quintet atacant, fou, sense cap classe de dubte allí a on va néixer l'encert de l'èxit aconseguit. Aquella forma, aquell conjunt de que havíem parlat amb anterioritat, del qual esperàvem que després de jugar els primers partits aconseguiria el nostre primer equip, podem afirmar concretament que ja ha esdevingut una realitat. Amb la maestria que dibuixaven les jugades i desbordaven la defensa contrària—que per cert era de categoria—, en deduíem que ja havien aconseguit aquell acoblament i intel·ligència imprescindible per a donar tot un sistema i un perfecte conjunt amb la totalitat de línees de l'equip.

Pagés, Escuder i Clara formen un ala esquerra formidable, així ens ho demostraren sobre el terreny. Clara, en la segona part aconseguí dos gols de categoria, ço que feu que la victòria tan netament aconseguida fes revetida d'una major brillantesa comparada per tothom. L'interior dreta, Corominas, desentonà força dels seus companys; val a dir que encara estem esperant l'avinentesa d'aprofitar una bona actuació per a parlar-ne degudament. Ferré juga com acostuma a fer-ho, molt bé, llàstima que no tingui un altre Escuder al seu costat.

Després d'aquests dos punts aconseguits sense reserves, el Girona, novament encapçala el primer lloc de la classificació general, seguit, amb igualtat de punts del Granollers i l'Iuro de Mataró.

MITJA

LLIGA AMATEUR DE LA F. C. F. A. COMITE DE GIRONA

Diumenge es celebraren els 1ers partits del Campionat Amateur de les Comarques Gironines, organitzat per primera vegada autònomament pel Comitè Delegat a Girona de la Lliga Amateur.

Tots els partits senyalats es portaren a cap sense que el més lleu incident enterbolís la marxa d'aquesta competició. Els resultats són els següents:

Grup A:
Figueras (reserva) 6, Verges 6.
Armentera 2, Roses 4.
Classificació:
Roses 2 punts.
Armentera 0.
Verges, 0.
Montgrí 0.

Grup B:
Començaran els partits diumenge vinent.

Grup C:
Banyoles 5.—Pont Major 0.
Amer. 0.—Anglès 1.
Classificació:
Banyoles, 2 punts.
Anglès, 2.
Amer, 0.
Olot, 0.
Besanó, 0.
Grup D:
La Bisbal, 1.—Girona (reserva), 1.
Palamós 4.—Cassà, 0.
Classificació:
Palamós, 2 punts.
La Bisbal, 0.
Cassà 0.

Cal tenir en compte que els clubs Girona, Palafrugell, Figueras i Farnés, presenten els equips reserves i no puntuen per tractar-se de clubs professionals i tampoc puntuen els altres equips quan juguen contra ells.

Demà diumenge tindrà lloc la segona jornada dels campionats amateurs de les Comarques Gironines. Els partits assenyalats són els següents:

Grup A:
Verges-Figueras.
Armentera-Roses.
Grup B:
Farnés-Tordera.
Arbúcies-Hostalrich.
Grup C:
Pont Major-Banyoles.
Anglès-Amer.
Besanó-Olot.
Grup D:
Girona-La Bisbal.
Cassà-Palamós.
Els partits tindran lloc en el camp del club citat en primer lloc a les 2'55 de la tarda i seran arbitrats pel Col·legi d'Arbitres Amateurs de Girona.

El Col·legi d'Arbitres Amateurs de Girona, ha convocat reunió general ordinària, a les 10 de la nit del dia 27 d'octubre, sota l'ordre del dia següent:

Lectura i aprovació de la memòria anyal.

Lectura i aprovació de comptes. Renovació parcial reglamentària de la Junta.

Precs i preguntes.
Es prega als arbitres col·legiats i aspirants que hi assisteixin.

El Col·legi d'Arbitres Amateurs de Girona, ha decidit convocar exàmens teòrics d'aspirants per al diumenge vinent, dia 23, a les 11 del matí en el seu local social.

S'admetran sol·licituds per als esmentats exàmens, fins el dissabte a les 9 de la nit.

El campionat català de la segona categoria preferent

Grup Vallès

Quarta jornada.—16 d'octubre de 1932

Resultats:
Atlètic, 1. — Iuro, 2.
Girona, 4. — Granollers, 0.
Tarrasa, 4. — Manresa, 0.
Ripoll, 3. — Sant Cugat, 2.

CICLISME

IV CICUIT DE LA DEVESA

Per a el dia 3 de novembre, a la tarda, s'anuncia aquesta cursa, l'única amb ribets classics que té la migrada vida ciclista gironina.

El circuit consta de 30 voltes a la Devesa, amb un total de 61'500 metres.

La cursa és nacional i està oberta a totes les categories, i els premis són els següents: 200 pessetes, 150, 100, 75, 60, 50 i 50. Les tercers i neòfits tenen els següents: 30, 25, 20, 15, 15, 10 i 10, etc.

Premi a la volta 10—15 ptes.
Premi a la volta 20—15 ptes.
Celebrarem que l'èxit acompanyi l'esforç de l'amic Sureda.

BOXA

A la Plaça de Braus tindrà lloc, probablement el dia 2 de novembre, un gran festival de boxa, a base de Epifani-Jolas o bé el cubà Kid-Tuneró. Ja en parlarem més extensament.

ATLETISME

Amb l'objecte de festejar les fires i festes de Girona, el G. E. i E. Jironí, mantinguent la tradició d'altres anys, des i amb vertadera complaença de tothom, aquest any ha augmentat la qualitat i quantitat del programa de proves atlètiques, amb el següent calendari i dades que gustosament posem en coneixement dels nostres llegidors:

Diumenge, dia 30, al matí camp de Vista Alegre, Gran festival atlètic a càrrec dels clubs F. C. Barcelona, campió d'Espanya i Catalunya; F. C. Badalona, sots campió i finalista i el Grup E. i E. G., classificat en tercer lloc. No cal remarcar la transcendència d'aquest magne festival, el qual podem considerar com una rèplica als campionats d'enguany.

Entre els esmentats clubs hi figuren els indiscutibles campions: Altafulla, campió d'Espanya de salt de llargada i una figura europea dintre la seva especialitat. Segueixen els atletes Arévalo, Tugas, Roca, Culi, Concegal, i també els nostres valors positius com són Casellas, Colomer, Simon, Sambla, etc., etc.

Per el dia 31, Volta a peu a Girona, qual trajecte encara no ha estat definitivament acordat. Podem avançar que dita cursa estarà dotada de valuosos premis cedits gentilmente pels industrials de la ciutat.

L'inscripció per a la Volta a Girona serà lliure i tot fa esperar que aquesta prova reunirà un gran estol de participants.

Seguirem donant més detalls a mesura que es vagin concretant els magne festivals en pro de l'atletisme.

El diumenge esportiu

Estadi de Vista Alegre a les tres tarda, interessant partit de campionat entre els següents equips: F. C. Girona, equip "B", contra La Bisbal, primer equip.

Campionat de Catalunya, Grup Vallès.

Terrassa — Granollers.
Iuro — Girona.
Sant Cugat — Atlètic.
Manresa — Ripoll.

Campionat 2.ª categoria ordinària

Per a demà estan assenyalats els següents partits:

Grup A
Casal dels Esports - Olesa.
Figueras - Farnés.
Arenys de Mar - Gavà.

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

SUCURSAL DE GIRONA

FESTA DE L'ESTALVI. - 31 octubre de 1932

10 Beques de 500 pessetes cada una - Pessetes 5000.

El Consell d'Administració de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, Sucursal de Girona, ha acordat, en celebració de la FESTA DE L'ESTALVI, destinar CINC MIL PESSETES, per tal de contribuir a les despeses d'estudis d'impositors o fills d'impositors de la susdita Caixa.

Per tal de tenir dret a l'esmentada subvenció, caldrà demanar-ho per escrit dirigit al Sr. Director de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, Sucursal de Girona, essent condicions indispensables les següents:

Ésser impositor o fill d'impositor, amb llibreta oberta en aquesta Sucursal.

Deuran acompanyar-se a l'instància els documents següents:

Certificació de l'Alcaldia acreditativa dels béns que poseeix l'interessat i els seus pares.

Certificació de bona conducta.

Certificació acreditativa de la capacitat per els estudis, lliurat per la direcció de l'escola o taller on darrerament hagi estudiat o practicat.

Per a la classificació es tindrà en compte, la major capacitat, el grau de pobresa i l'antigüitat de la llibreta.

PATROCINADA PER L'AJUNTAMENT

Oberta del 28 d'Octubre al 5 de Novembre

La PRIMERA FIRA COMERCIAL DE GIRONA és un esforç en el qual tots tenim de col·laborar perquè és fruit de la nostra vitalitat.